

9389/S/2012

"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)

Direcția Legislație, documentare și contencios

Nr.9718/1154/2012

Secretar general,

Judecător Roza Marcu

Propun de sesizare în vederea
Plenului din 19-04-2012
Punct de vedere
cu privire la plângerea prealabilă formulată de doamna judecător Lidia
Barac, împotriva Hotărârii nr. 221 din 22.03.2012 a Plenului Consiliului
Superior al Magistraturii

La data de 10.04.2012 a fost înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 9718/1154/2012, plângerea prealabilă formulată de doamna judecător Lidia Barac, împotriva Hotărârii nr. 221 din 22.03.2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care se solicită revocarea parțială a hotărârii, în ceea ce privește declararea, ca vacant, a postului de președinte al Curții de Apel Timișoara.

În susținerea plângerii, petiționara a învederat, în esență, că prin Hotărârea nr. 388 din 8.04.2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a dispus detașarea sa în cadrul Ministerului Justiției, pentru o perioadă de trei ani, iar prin Decizia nr. 141 din 8.04.2010 a Primului Ministru al României, a fost numită în funcția de secretar de stat la Ministerul Justiției.

Petiționara se prevalează de dispozițiile art. 58 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

și completările ulterioare, susținând că textul nu distinge cu privire la sintagma „revenirea în funcție”, între funcțiile de execuție și cele de conducere.

Se învederează, de asemenea, că detașarea, în esența ei, suspendă raporturile de muncă, principalul efect al încetării cauzei de suspendare constituindu-l reluarea funcției, or la data detașării sale, raporturile de muncă erau cele derivate din funcția de președinte al Curții de Apel Timișoara.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 7 alin. 1 ind. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările ulterioare.

În ceea ce privește aspectele de ordin procedural, apreciem prioritar, după cum urmează:

Potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, **printr-un act administrativ** sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată, interesul legitim putând fi atât privat, cât și public”.

Anterior sesizării instanței de contencios administrativ, este necesară parcurgerea procedurii prealabile instituită de art. 7 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, care stabilește la alin. 1 următoarele: **„înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său sau într-un interes**

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea în tot sau în parte, a acestuia”.

Prin urmare, o primă condiție pentru a putea formula o astfel de plângere este ca actul atacat să fie un act administrativ, conform Legii nr. 554/2004.

Definiția actului administrativ de află în cuprinsul articolului 2 alin 1 lit. c din aceeași lege, în sensul că actul administrativ este „actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice”.

Referitor la Hotărârea nr. 221 din 22.03.2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, având în vedere natura acesteia și anume aceea de act administrativ unilateral cu caracter individual, supus controlului judecătoresc, potrivit prevederilor Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, **apreciem cererea de față ca fiind o plângere prealabilă, formulată în temeiul dispozițiilor art. 7 alin. 1 și alin. 1 din aceeași lege.**

Tot cu privire la aspectele de ordin procedural, învederăm următoarele:

Prin hotărârea a cărei revocare parțială se solicită s-a dispus organizarea concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor, la București, în perioada 4 aprilie – 3 iulie 2012, precum și calendarul de desfășurare a concursului, conform anexei nr. 1 la hotărâre.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Prin aceeași hotărâre a fost aprobată scoaterea la concurs a posturilor de conducere vacante de președinte și vicepreședinte de la curți de apel, tribunale și judecătoria, prevăzute la anexa nr. 2 la hotărâre și scoaterea la concurs a posturilor de conducere vacante de procuror general, procuror general adjunct, prim-procuror și prim-procuror adjunct de la parchetele de pe lângă curți de apel, tribunale și judecătoria, prevăzute în anexa nr. 3 la hotărâre.

De asemenea au fost aprobate tematica și bibliografia concursului/examenului, pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor, conform anexei nr. 4 la hotărâre și cererile tip de înscriere la concursul sau examenul pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor, conform anexelor nr. 5 și nr. 6 la hotărâre.

Totodată, Plenul a dispus respingerea solicitării formulate de domnul IONAȘCU ZAHARIE, prim-procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud.

Hotărârea menționată este prin natura sa, astfel cum am prezentat anterior, un act administrativ unilateral cu caracter individual, astfel că, în aceste condiții devin incidente prevederile speciale din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările ulterioare, privind revocabilitatea.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. 6 din actul normativ în discuție, **autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. Acțiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului.**

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Astfel cum rezultă din interpretarea *per a contrario* a dispoziției legale enunțate, în situația în care actul administrativ nelegal nu a intrat în circuitul civil sau, deși a intrat în acest circuit, nu a produs efecte juridice, autoritatea publică emitentă îl poate revoca.

Or, Hotărârea nr. 221 din 22.03.2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice, în sensul că de la momentul publicării sale pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii, a Institutului Național al Magistraturii și la sediile instanțelor, conform art. 48 alin. 6 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, curge termenul de 20 de zile prevăzut de art. 48 alin. 3 din același act normativ, astfel că aceasta nu mai poate fi revocată.

În ceea ce privește aspectele ce țin de temeinicia cererii, învederăm următoarele:

Prevederile art. 58 alin. 5 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dispun că la încetarea detașării, judecătorul revine la funcția deținută anterior, fără a face vreo mențiune expresă cu privire la natura funcției. Funcțiile de judecător din instanțe sunt funcții de execuție și funcții de conducere, pentru care modalitatea de ocupare diferă, fiind reglementate în Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, proceduri distincte. Funcția avută anterior presupune „continuarea” ocupării acesteia după încetarea detașării, nu schimbarea funcției de conducere cu una de

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

execuție.

Potrivit art. 278 alin. 2 din Codul muncii, aprobat prin Legea nr. 53/2003 republicată, prevederile Codului muncii se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective.

În ceea ce privește efectul detașării, articolul 58 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 adaptează prevederile art. 42 alin. 1 din Codul muncii, în sensul păstrării funcției (de judecător, în cazul de față) și a drepturilor, pe care le detaliază același text din Legea nr. 303/2004, precum și alineatele următoare.

Un text similar celui din art. 52 alin. 1 lit. d din Codul muncii nu există în Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, ceea ce presupune că „sediul efectelor detașării” asupra contractului de muncă sau raportului de muncă, în cazul în care nu se încheie un contract, este textul menționat din Codul muncii.

În conformitate cu prevederile art. 52 alin. 1 lit. d din Codul muncii, detașarea reprezintă una dintre cauzele de suspendare a raporturilor de muncă, din inițiativa angajatorului.

În cazul judecătorilor și procurorilor, particularitatea față de dreptul comun o reprezintă faptul că detașarea nu se dispune de către angajator, ci de către Consiliul Superior al Magistraturii.

Totuși, și în cazul raporturilor de muncă ale magistraților își găsesc aplicabilitatea dispozițiile Codului muncii, în sensul că intervine suspendarea

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

raporturilor de muncă, diferența fiind reprezentată de faptul că această suspendare nu este consecința voinței angajatorului, ca în cazul dreptului comun, ci a detașării de către Consiliul Superior al Magistraturii.

În ceea ce privește momentul începerii și încetării de drept a executării mandatului de președinte de instanță, apreciem că mandatul începe din momentul investirii în funcție, producându-și efectele pentru o perioadă de 3 ani. Suspendarea raportului de muncă cu instanța pe perioada detașării determină inclusiv suspendarea exercitării mandatului de conducere. În această situație, la data încetării detașării, judecătorul are posibilitatea de a reveni în funcția - de conducere – pe care o ocupa la data detașării.

Regimul juridic aplicabil trebuie să fie același atât pentru funcția de bază, cât și pentru funcția de conducere. Suspendarea operează inclusiv în cazul executării mandatului de conducere, neputându-se concepe ca un raport de muncă cu instanța, pentru funcția de execuție ca judecător să fie suspendat, iar un mandat de conducere, încredințat aceleiași persoane să curgă în continuare.

În considerarea aspectelor anterior relevate, propunem înaintarea prezentului punct de vedere Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, pentru a analiza și dispune.

Director,

Judecător Corina Voicu

Întocmit,
Judecător Rodica Savu
2 ex. / 12.04.2012